ще на Сливенъ да ида, на Сливенъ на панаиря". На стр. 310 се пѣе за войводата „Брадатъ Мано", съвременникъ на Златю Кокарджоолу, чийто „топузъ" билъ желѣзенъ. Тѣ въртлували по „Черкешлийскитѣ курии" и „Демирджилийскитѣ кайнаци".

Най-много пѣсни и сравнително грижливо записани е събралъ Сливенския младъ основенъ учитель *Димитъръ Панайотовъ*, родомъ отъ Сливенъ (помѣстена въ Министерския Сборникъ, *Мсб.* (op. cit.).

По-долу ще приведа лично събиранитѣ отъ менъ, като допълнение на вече поменатитѣ такива и, главно, съ огледъ на нѣкои битови черти у тѣхъ. Пълното събиране на Сливенски пѣсни трѣбва да е предметъ на особенъ трудъ, при това засѣгащъ пѣснитѣ на заселенитѣ въ Влашко и Русия Сливенци, които въ 1830 г. отнесли съ себе си сѫщественния епосъ на града си.

Въ следнята пѣсень се олицетворява бита на Сливенската градинска и плодова растителность.

Провикнала са й *Нирандза*
от *високитѣ чардаци*
и пъстрите пенджари:
„Заспала ли си *Абълко?*"
— Не съм заспала Нирандзо,
чи *Тръндафил* чакам да доди
Нирондза дума Абълки:
„Я заспи, заспи, Абълко,
чи Тръндафил иде и пей
съ кумицата *Камшица*,
пък с кумъ *Босилека*.
Зелен *Калоферъ*[1]) имъ софрата,
ален им *Златэр* булката,
пък *Лалето* им деверче,
бяло *Зърнъм-кьде* им зълвите,
ситенъ имъ *Дзюмбюл* сватбарите,
желт им Минзухар свещите,
синя им *Сифа* чешите. . .

Слушана отъ баба Димитрица Пановката, Сливенъ. Не запомнена въ цѣлость.

Значението въ Сливенъ въ нѣкои отношения спроти околнитѣ му селища:

Разболяла са й Марийка
на чуждо село на Градец.
Марийка Ганки думаше:
Ще умра, како, ще умра,

[1]) Колоферъ е, сѫщо, цвѣте.